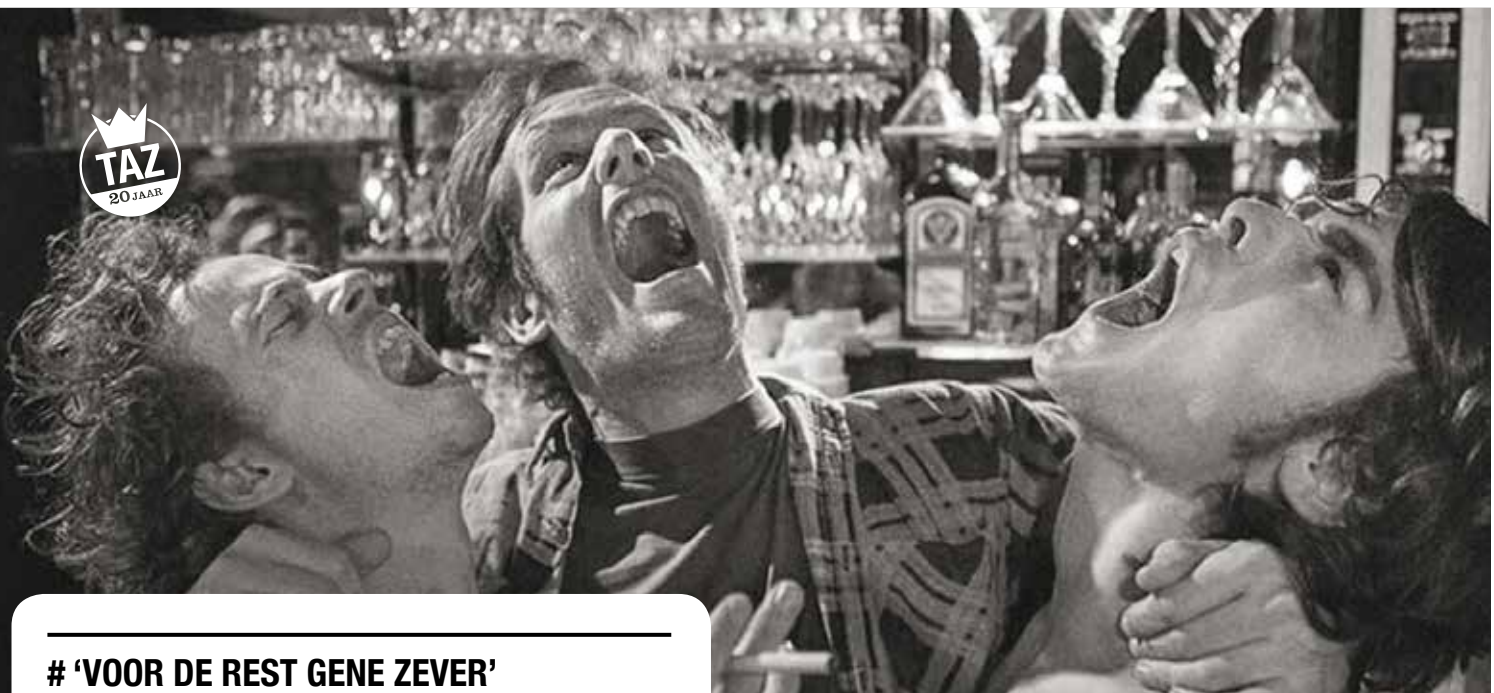


TÄZETTE #10

THEATERAANZEE.BE

ZATERDAG 06/08/2016



'VOOR DE REST GENE ZEVER'

INTERVIEW MET BORIS VAN SEVEREN EN TOM VERMEIR

Theater Aan Zee is bijna uitgezongen en behoeft een overdonderend slotakkoord. Met *The Great Downhill Journey of Little Tommy* en *Chet* trakteert het festival zichzelf op zo'n waanzinnig sluitstuk, maar evengoed op een onafwendbare afterparty. Want wees gewaarschuwd: wie op zijn laatste, vermoeide benen naar beide voorstellingen gaat kijken, krijgt gegarandeerd zin om ze nog één keer stevig los te gooien. Nog één keer 'naar de sterren en daar voorbij' om dan, dankbaar, schaapjes te tellen tot een nieuwe jaargang zich aandient. *TAZette* neemt nederig afscheid van twintig jaar TAZ met een laatste dubbelinterview in een reeks van vier. Tom 'Chet' Vermeir *meets* Boris 'Tommy' Van Severen, ergens in een jeugdherberg in Brussel, waar beide heren aan het tweede seizoen van *Salamander* werken. Ze hebben net spaghetti gegeten – daarvan getuigt ook Boris zijn broek – maar zijn zeer gewillig om, tijdens het verteren, hun lief en leed op het plateau te leggen. Zolang ik maar geen al te 'slimmige' vragen stel, of peil naar weetjes die Wikipedia hebben gehaald. Ik, de zestienjarige Tom Barman die Prince mag ontmoeten, knik zeer gewillig van ja en wat volgt, is een gezapig gesprek over muziektheater, rock-'n-roll en midlifecrisissen.

In de dubbelinterviews zoeken we steeds een link tussen twee makers. Die van jullie moeten we noodgedwongen 'muziektheater' noemen. Is dat een lullige term?

Allebei, eenstemmig: "Bah, vreselijk! Afserven!"

Tom Vermeir: "*Chet* is, wat mij betreft, geen muziektheater. *The Great Downhill Journey of Little Tommy* evenmin. Bij muziektheater staat de muziek altijd 'in functie van', terwijl wij woord en muziek evenwaardig willen behandelen – als elementen die op zichzelf bestaan en elkaar ook uitdagen. Mensen flippen daar soms op, maar dat vind ik juist interessant. Je wordt gedwongen om een spoor te kiezen, en dan af en toe van spoor te wisselen."

Boris Van Severen: "Jonas Vermeulen en ik proberen die twee elementen in *Little Tommy* zo goed mogelijk met elkaar te verbinden, zonder dat de breuklijn zichtbaar is. Dat onderzoek is voor ons heel belangrijk; we willen dat ook blijven uitvoeren. Tot het publiek hetzelfde begint te voelen: "Hé, wacht, da's geen theater, maar ook geen concert, da's gewoon... 'da'". En wat dat 'da' precies is, dat moet nog gedefinieerd worden, ook voor onszelf. Of misschien ook helemaal niet."



Is 'rock-'n-roll' dan een betere link, een beter label om op jullie leven en werk te kleven?

Tom: “Die term wordt enorm misbruikt de laatste jaren. Vanaf het moment dat zelfs koks zich daarmee begonnen in te laten, was 't gepasseerd. Je weet wel, van die getatoeëerde gasten die kwaad in de lens kijken met een biefstuk op hun schouder...”

Boris: “Een maat van mij zei ooit: “Rock-'n-roll is de perfecte mix tussen decadentie en marginaliteit”, en eigenlijk klopt dat wel. Niet écht decadent, niet écht marginaal... Noch theater, noch muziek... 't Is een beetje dezelfde discussie.”

Tom: “Pak nu het segment goedkope zonnebrillen. Daartussen zit heel wat broel, maar er zijn ook *brillekes* van drie euro die rock-'n-roll zijn. Probeer dat maar eens uit te leggen.”

Bedoel je deze? (Ik vis een namaak-Ray Ban uit mijn rugzak.)

Tom: “Ah, voilà. Dat exemplaar in 't roze, met spiegelglazen: rock-'n-roll!”

Boris: “Rock-'n-roll is ook een gezond je-m'en-foutisme. Dat delen Tom en ik wel, denk ik. Een ingesteldheid *à la*. “We zijn bezig met wat we doen, en we doen dat graag, en voor de rest *gene zever*.” Jezelf kunnen relativeren, dat vind ik heel belangrijk.”

Tom: “Terwijl er heel veel gasten in de rock-'n-roll dat niet kunnen.”

Bijvoorbeeld Frank en Davy, jullie onverzettelijke personages in Belgica. Hoeveel van jullie reële zelf schuilt er in die fictieve figuren?

Boris: “In elke rol die je speelt, ligt een groot deel van jezelf.”

Tom: “Om iets naar waarheid te kunnen spelen, moet je inderdaad ergens een emotionele connectie kunnen maken. Ik herken bijvoorbeeld de baldadigheid van Frank wel, maar mijn volumeknop staat niet steeds op elf. *Chet* gaat dan weer vooral uit van adoratie, want op persoonlijk vlak hebben Chet Baker en ik weinig tot niets gemeen.”

Wie zijn dan het belangrijkste: verre helden of dichte muzen?

Tom: “Alles heeft te maken met bepaalde periodes in je leven. Ik ben nu net veertig jaar geworden, met een beetje geluk is dat halverwege. Ik vond het al een goede eerste helft, en ik wil die afsluiten. 't Is eigenlijk vrij toevallig dat zowel door *Belgica* als door *Chet*, en zelfs door wat ik nu rond Bukowski ga doen



bij Abattoir Fermé, een rode draad loopt van onstuimigheid. Een soort destructieve overdrive. Da's iets dat zich ook min of meer in mijn eigen leven heeft gemanifesteerd, ik hoop dat ik dat met die 'trilogie' kan afsluiten.”

Boris: “'t Is uw midlifecrisis, Tom.”

Tom: “Maar serieus, ik heb daar echt over zitten nadenken!”

Boris: “Dan word je overvallen door *ne* FOMO, een 'fear of missing out'. Jonas en ik werken aan een tweede voorstelling over de levensloop van vier mensen, en we hebben dat fenomeen ook al onderzocht: vrouwen die zich weer zestien willen voelen en mannen die alleen maar jonge *miekes* willen binnendoen. Ze willen de eerste helft herbeleven.”

Tom: “Maar bij mij is het omgekeerd! Eerder zoiets als: “Ik heb het gehad, maar ik krijg het niet af.” Ik heb niet echt iets in de trant van: “Shit, vroeger was 't beter.” Integendeel. Ik ben heel lang heel nieuwsgierig geweest, dat ik daar nu op mijn veertigste... Alhoewel. Ik ga mijn hele leven wel nieuwsgierig blijven (*lacht*). Nu weet ik gewoon veel beter wat ik wil dan vroeger.”

Boris: “Ik niet, maar ik heb wel een droom voor mij. Daar ben ik naartoe aan het werken, al besef ik dat ik die hoogstwaarschijnlijk toch niet kan waarmaken. Maar da's ook niet erg, want onderweg kom je andere dingen tegen.”

Tom: “Da's ook heel lang mijn twijfel geweest, hoor. Maar van *Little Tommy* gaat wel een maturiteit uit die ik niet had op die leeftijd. Die voorstelling is geen *lucky strike*, maar geeft blijk van een *acquired taste*.”

Boris: “Da's ook maar hoe jij het ziet, want wij hadden geen super afgelijnd plan, of zo. *Little Tommy* was een afstudeerproject!”

Maar dat stadium is het in twee jaar tijd, na jullie befaamde passage op TAZ#2014, toch wel ontgroeid?

Boris: “Da's waar. We hebben toen twee prijzen gewonnen en dat heeft echt wel veel aan het rollen gebracht. We wachten wel nog op het weekendje dat aan de Publieksprijs vasthing (*lacht*), maar wat we in de plaats hebben gekregen, is van onschatbare waarde. We hebben in Nieuw-Zeeland gespeeld! Je afstudeerproject naar het einde van de wereld katapulteren, da's een sprookje. Maar anderzijds doe ik daar ook wel heel beschermend over...”

Een relativerende houding, da's rock-'n-roll! Er staat trouwens een voorstelling op TAZ#2016 die aardig wat wegheeft van Little Tommy, namelijk Kluster. Hebben jullie een advies voor jonge makers als Elias Vandenbroucke en Gode Kempen?

Boris: “Dat ze vooral niet naar ons advies moeten luisteren, en dicht bij zichzelf moeten blijven. Anders houd je het niet vol.”

Tom: “Amen! Recensies? *I couldn't care less anymore*. Als je voor honderd procent in iets gelooft, mag je je echt niet van de wijs laten brengen door het oordeel van anderen. Je moet een beetje compromisloos in het leven duven te staan. Niet tegenover mensen, maar ter verdediging van je materiaal.” (*DB*)



'IK DOE GEEN BLABLABLA' VERSLAG 'CHET'

Tom Vermeir “doet geen blablabla”, en daar zijn we hem o zo dankbaar voor. Wel brengt hij met Compagnie Cecilia een overweldigend mooie ode aan Chet Baker. De jonge trompettist viel zo'n kleine twintig jaar geleden uit een hotelraam in Amsterdam. Of strekte hij zijn vleugels om daarna in een kleine stip aan de hemel te veranderen?

“I just close my eyes.” De opening van *CHET* geeft inderdaad zin om gewoon je ogen te sluiten en het innemende sax-geluid van Tom Vermeir te laten binnensijpelen. Zijn eindeloze woorden- en klankenstroom deint mee op de live soundscape van muzikanten Ben Brunin, Frederik Heuvinck en Dag Taeldeman. Haast als bezeten laat Tom zijn jazz demonen op je los, en je blijft volledig in de ban van zijn stem achter.

Zo herbekijken we het alledaagse door de ogen van Tom Vermeir. Het banale wordt poëzie. Lineaire verhaallijnen gooit hij daarbij overboord: tijd is van geen belang meer. Gisteren in Loods NMBS stond de tijd namelijk even stil. Zo rond twintig voor vier. (*PT*)

VANDAAG OM 15U EN 20U IN LOODS NMBS

HET RECHT OM EEN MEISJE TE MOGEN ZIJN VERSLAG 'HET HAMILTONCOMPLEX'

Dertien meisjes op een rij nemen je vanaf de eerste minuut mee in hun bizarre leefwereld en laten je de volgende honderd minuten niet meer los. *Het Hamiltoncomplex* heeft een enorme vaart, maar laat je geen seconde wachten op wat komen zal. Centraal staan dertien tienermeisjes die ons iets te zeggen hebben. Wie een boodschap zoekt achter het geheel is er wel aan voor de moeite. Wat absoluut niet betekent dat het stuk nergens over gaat. Integendeel. Er worden juist een heleboel thema's aangeraakt en weer losgelaten. Er wordt erop los gefilosofeerd en geassocieerd. Je gaat mee in een reis van tienerzwangerschappen, keffende roze hondjes, de familie Von Trapp, bijna naakte maagden, Roodkapjes, verhalen van verkrachting en moord. Nu zijn ze weer een meisje, dan weer lijken ze al vrouw, het ene moment puur, het andere uitdagend. Wat ze te zeggen hebben, brengen ze met een soort ernst die schril contrasteert met de ironie die in bijna elke scène schuilt. Meermaals stellen ze zichzelf voor tijdens de voorstelling, één voor en één met een sterk Brits accent: “Hello, I'm Precious, I'm Prudence, I'm Gift, I'm Lovely,...” Die herhaling werkt heel sterk omdat die telkens in een andere context gebeurt en op een heel andere toon.

Visueel is deze voorstelling een meesterwerk. Elke scène is genieten en ogen te kort komen bij de mooie choreografieën en vele wisselende kostuums. In een razend tempo val je van de ene scène in de andere. De muziekkeuze helpt een handje en gaat van opera tot Stromae. Eén van de dertien meisjes heeft een handicap. Ze sleept zichzelf over het podium of wordt ondersteund door twee andere meisjes, alsof dit de normaalste zaak van de wereld is. Haar anders zijn maakt het geheel van al die perfecte jonge lichamen nog interessanter en intrigerender. Queen, het meisje met de handicap komt op een bepaald moment ontroerend mooi tot haar recht: in een teder dansduet met de bodybuilder die hen behoedt, maar niet de baas kan.

Het Hamiltoncomplex, een regie van Lies Pauwels voor HETPALEIS/Sontag, is te complex om samen te vatten, maar is absoluut het ontdekken waard. Laten we het houden op een prachtige collage van beeld, muziek en emotie, een trip waarin je wordt meegesleurd door dertien unieke en authentieke meisjes. Geen wonder dat deze productie een staande ovatie en aanhoudend applaus kreeg. (*ADL*)

VANDAAG OM 11U IN CC DGP

NTGENT OPENT ZIJN NIEUWE THEATERSEIZOEN MET

DE VREEMDEN

NTGent
Floralienhal

21|09|2016 » 27|09|2016

Kamel Daoud | Johan Simons | Reinbert de Leeuw
Mauricio Kagel | György Ligeti | Claude Vivier
NTGent | Ruhrtriennale | AskolSchönberg
Rotterdamse Schouwburg | Ro Theater | Ammodo

Schelstraete Delacourt Associates
Gent Festival van Vlaanderen | Stad Gent
Ambassade van het Koninkrijk
der Nederlanden

+32 9 225 01 01
ntgent.be

CHECK ONS VOLLEDIG SEIZOENSAANBOD OP NTGENT.BE

BRIEF AAN DIKKE FREDDY

Beste (dikke) Freddy,

Ik wilde u vorig jaar en het jaar daarvoor al een brief schrijven. Maar ik durfde niet. Ik ben dat niet gewoon, brieven schrijven. Meer dan een kerstkaart naar mijn zuster in Benidorm schrijf ik niet.

Maar nu het twee dagen na elkaar ouwe wijven regende en mijn cursus bloemschikken was afgelast omdat iedereen met zomergriep in bed lag had ik toch niks anders te doen.

Ik heb al uw brieven uitgeknipt en bewaard. Ze zitten in een grote blikken doos, één met het vorige koningspaar er op, in hun jonge jaren. Van Delacre geloof ik.

Afijn, door dat regenweer zat ik in mijn zetel naar het nieuws op VTM te kijken. De burgemeester van Antwerpen kwam er iets zeggen over oorlog. Die mens heeft den oorlog niet meegemaakt, dat ziet ge zo. En ik dacht bij mijzelf: Dikke Freddy zou daar nogal eens komaf mee maken, met al dat gezever van die politiciers in hun duur kostuum, waar gewone mensen niks van verstaan. Meer zelfs: als het aan Dikke Freddy had gelegen, het was nooit zover gekomen.

Maar eerlijk is eerlijk: brieven schrijven, allemaal goed en wel, maar het brengt geen brood op de plank. Zeg nu zelf: hoeveel tijd zou u hebben om brieven te schrijven naar politiciers als u iets anders en beters te doen had, en als er thuis aan de stoof iemand op u wachtte?

Zo’n man alleen, dat is toch geen doening? Dat is niet proper op zijn eigen en dat zit heelder dagen op café achter een pint bier. En zeg nu zelf, Freddy, een man als u, goed voorzien van poten en oren en met een slimme kop op zijn schouders, die kan toch in zijn onderhoud voorzien zonder het OCMW?

Me dunkt dat ze in de politiek wel iemand als u kunnen gebruiken, als ik naar het nieuws kijk of mijn zondagsblad lees.

Over twee jaar zijn er verkiezingen. Wat zou u ervan zeggen om een nieuwe partij op te richten? De Partij van de Pelikaan. In café De Pelikaan zullen ze blij zijn met de gratis publiciteit. Zo kunt u uw schulden daar eindelijk eens afbetalen. En pelikanen, dat zijn schone, sociale en slimme vogels, met een heel grote bek bovendien. Een beetje zoals ik mij uw manspersoon voorstel. Uw partijprogramma is al klaar, lees ik in uw brieven.

Zelf heb ik niet zoveel verstand van politiek, maar mijn stoverij en mijn blindevinken met schorseneren in witte saus mogen er wel zijn. Ook heb ik veel ervaring met folders in de brievenbussen steken, na jarenlange inzet voor de parochiefeesten. Dat kan nog van pas komen met die verkiezingen in aantocht.

Wat zou u ervan denken om eens af te spreken om elkaar wat beter te leren kennen? Niet in café De Pelikaan, daar kom ik niet. Maar in tearoom Vandenberghes hebben ze heel smakelijke tompoezen. Die moeten wel contant betaald worden. Ze doen daar niet aan “op de poef”.

In blijde verwachting van uw antwoord,

Frieda Verboven (Frieda van Gustaaf van de Vette Vis) (BP)



‘DE CHARME VAN EEN KATER’

INTERVIEW JOHANNES VERSCHAEVE

Tien dagen lang verzorgde Johannes Verschaeve, Oostendenaar en frontman van The Van Jets, de muzikale intermezzo's tijdens *Apéro Poëzie* en *De Debutanten*. Tussenin liet hij zijn nagels zwart lakken op de trappen van DGP, zong Rufus Wainwright met Tom Lanoye, en bleef hangen waar muziek klonk. Een gesprek met ‘De Oostendse Bowie’ over twintig jaar TAZ, de charme van een kater, en het gevaar van de middelmaat.

Hoe bevalt de twintigste editie van Theater Aan Zee je?

“Zeer goed. Ik heb mij helemaal ondergedompeld in een mix van voorstellingen, mensen terugzien en nieuwe mensen ontmoeten, pinten drinken en blijven hangen. Een cyclus die ik, op de een of andere manier, tien dagen lang heb volgehouden. Een echte trip. Ik ga naar huis met een koffer vol herinneringen aan een warme tijd.”

Zitten er ook bepaalde voorstellingen in die koffer?

“Ik ben helemaal wild van *7: 7* van Arend Pinoy. Het soort theater waar ik mij helemaal in kan vinden. Humor, absurdisme, lichamelijkheid en muziek, het zit er allemaal in. Ook Miet Warlop was fantastisch. Het zijn dat soort dingen die mij muzikaal inspireren, aangezien beiden een bepaalde non-verbale abstractie bezitten. Het probleem is dat die inspiratie twee kanten kan uitgaan.”

Hoe bedoel je?

“Ik heb een soort theorie dat alles mij beïnvloedt, en dat de gemiddelde creativiteits-kwaliteitsgraad in mijn kop daardoor stijgt of daalt. Wanneer ik iets slechts zie of hoor, probeer ik dat dus direct af te blokken. Met een dutje bijvoorbeeld. Middelmaat moet je mijden, daar ben ik rotsvast van overtuigd. Op den duur geraak je eraan gewend, en aanvaard je iets ondermaats als nieuwe standaard.”

En hoe zit het met de kwaliteit van de nacht? Jan Ducheyne, Peter Van den Eede en vele anderen zijn vol lof over de TAZ-feesten, en ook jij valt wel te spotten in de late uurtjes.

“Dat is dan ook precies hoe ik TAZ heb leren kennen. Zo’n vijftien jaar geleden ging ik al met vrienden naar de concerten en feesten op het stationsplein en in Club Terminus. De sfeer

daar was fantastisch, net alsof de tijd er stilstond, inclusief parket en *vintage* stationsklok. Ook nu nog blijft de nacht de plaats waar alles samen komt, waar Jan met de pet naast Josse De Pauw een pint drinkt en vriendschappen ontstaan. Dat is volgens mij het geheim van TAZ. Voor de duidelijkheid, niet dat zuipen, maar de band die ontstaat tussen een groep heel verscheiden mensen. Hoe cliché het ook mag klinken, TAZ is als een thuis.”

Verantwoordelijke voor een groot deel van dat feestgedruis, Jan Ducheyne, bespreekt in de TAZette al tien dagen lang de nummers die hij met TAZ associeert. Welk nummer zou dat voor jou zijn?

“‘Nightclubbing’ van David Bowie en Iggy Pop, precies omwille van de nachtelijke escapades hier. Een nummer dat ik ook op TAZ gebracht heb; over de tijd laten passeren, naar de mensen kijken, en gezellig in de nacht zitten. Weet je, soms heeft kateren wel zijn charme. Het maakt mij gevoeliger voor schoonheid, omdat er geen filter meer is. ‘Broken Bones’ van The Van Jets, gaat daar bijvoorbeeld ook over. Wanneer je gebroken bent door een kater is alles lieflijker en poëtischer.”

Het is geen geheim dat je trots bent op je Oostendse roots. Wat maakt deze stad zo speciaal?

“Ik heb Oostende pas echt leren kennen toen ik in Gent ging gaan wonen; met de nodige afstand. Deze stad is veel veranderd, en daarmee bedoel ik: levenslustiger. In de jaren negentig waren er wel een paar kleuren aanwezig, maar het volledige palet lag in het binnenland. De paar jeugdhuizen die er waren, werden verziekt door een heel negatieve sfeer. Het was *not done* om een positief of ambitieus plan te hebben met je leven. Kakken op het systeem, anti-alles, in Oostende blijven wonen en gaan doppen. Dat was de mentaliteit die bij veel jongeren leefde.

Langs de andere kant is die anti-establishmentsfeer ook een stimulans geweest. Kijk, het coole aan Oostende is dat het op het einde van België ligt. Dat brengt een soort *outcast*-gevoel met zich mee, wij tegen zij. Dan steek je al eens sneller je middelvinger op naar alles wat zelfgenoegzaam is. Dat zit in TC Matic, maar zeker ook in The Van Jets; *tegen tjok*, voorzien van kloten, en nogal aan de scheve kant. Punk *à l’Ostendaise*.”

Heeft TAZ iets veranderd voor Oostende?

“Ja, er is nu veel meer fierheid. In het begin geloofde ik niet dat iets als Theater Aan Zee succes kon hebben in Oostende. En nu is dit het lievelingsfestival van veel acteurs en theatermakers. Gek toch... Oostende heeft zichzelf gevonden, en daar ben ik heel blij om.”

Tot slot, wat was voor jou het ultieme hoogtepunt deze editie?

“Vorige week vrijdag zat Daniël Termont in *Apéro Poëzie*, met enkele gedichten van Pablo Neruda. Ik had nog geen muzikale invulling, dus ik vroeg aan de ontbijttafel aan mijn pa of hij misschien een idee had. Aangezien hij zelf klassieke gitaar speelt, stelde hij voor om een nummer te spelen van een Chileense zanger, dat hij als kind ook voor mij speelde. Uiteindelijk heb ik gewoon voorgesteld dat hij dat nummer kwam brengen. Een heel emotioneel moment, zowel voor mij, mijn pa, als voor het publiek.” *(EV)*



POSTTRAUMATISCH LIMBURG-SYNDROOM

VERSLAG ‘WAAR HET VLAKKE LAND GAAT PLOOIEN’

De Nederlandse toneelschrijver Jibbe Willems is stilaan kind aan huis bij Theater Aan Zee. In 2014 kaapte hij de Jongtheaterschrijfprijs weg met *The Truth about Kate* en vorig jaar gooidde hij nog hoge ogen met zijn bewerking van Shakespeares *Othello*. In *Waar het vlakke land gaat plooiën*, een tekst voor Toneelgroep Maastricht die dateert uit 2015, laat hij het publiek in Oostende opnieuw zien dat hij bulkt van het talent. De muziektheatervoorstelling die gaat over de onmogelijkheid om je voorgoed te ontworstelen aan je (Limburgse) *roots*, opent met een luisterrijke lyrische evocatie van de gevaarlijke slavenarbeid in de mijnen van Zuid-Limburg. Het zwart van de opgedolven kolen krijg je nooit meer afgewassen, het is “zwart dat in je dromen dringt.” Daarop volgt een prachtige koorzang die de Limburgse identiteit bezingt, inclusief carnaval, pikhouwelen en de obligatoire vlaaien. Met alweer een deterministische *bottom line*: “al lukt het je je wortels af te kappen: als je van Limburg bent, groei je nergens weer opnieuw.”

Die Limburgse wortels worden gedurende de hele voorstelling verzinnebeeld door een huiselijk tafereeltje: aan een lange tafel jast sopraan Lies Verholle onophoudelijk aardappelen, heel veel aardappelen. Ze staat eveneens voor de terminale moeder van het hoofdpersonage, dat met zijn hoogzwangere vriendin in Berlijn woont maar nog altijd meent te lijden aan een “posttraumatisch Limburg-syndroom.” Die aandoening gaat ontzettend ver: wanneer ze besluiten naar Limburg terug te keren om zijn moeder nog een laatste keer te bezoeken, verbiedt hij zijn vriendin om op Limburgs grondgebied te bevallen, want in dat geval zou hun kind voor het ongeluk geboren zijn. De tragiek van het begin wordt een groteske komedie en uiteindelijk kolder. Dat levert geestige scènes op, bijvoorbeeld die waarin het koppel over Duitse autosnelwegen huiswaarts keert. Het stel danst als snelschaatsers op een stomende *medley* waarin Matthias Reim Rammstein ontmoet en een vleugje *crazy kitsch à la Falco* doorklinkt. “Bielefeld, Hamburg, Potsdam, Leverkusen,” klinkt het. Maar het levert ook ergerlijke scènes op, zoals die waarin het Nederlands dat in Nederland gesproken wordt, vergeleken wordt met de Vlaamse variant. Daarin worden uitsluitend open deuren ingetrapt en platitudes verkondigd die thuishoren op de achterkant van een scheurkalender. De indruk waarmee je de NMBS-loods verlaat, is die van een zeer grillige voorstelling. In menig opzicht: muziek (van teringherrie tot *La traviata*), toon en stijl. *(MV)*

POKÉMON WOORDZOEKER

Al wie bij het vallen van de avond Café Koer bezocht tijdens deze jubileumeditie van TAZ, heeft ze zeker en vast al opgemerkt: de tientallen Pokémonjagers ter hoogte van *de klokke*. Parmantig op een rijtje gezeten en starend naar een smartphoneschermje als konijnen naar een lichtbak. Niet getreurd echter: iedereen die het de voorbije tien dagen te druk had met theater of andere randactiviteiten kan vandaag een deel van zijn jaagachterstand goedmaken in de *TAZette*. In het woordrooster hiernaast zijn dezelfde tien Pokémon verborgen die in de tien *TAZettes* van deze editie verstoppt werden (in iedere krant één). Zoek ze allemaal: in de kranten én in het woordraster!



P	A	R	A	E	S	L	O	W	P	O	K	E
D	I	G	L	E	T	T	O	L	I	D	O	R
R	A	R	O	A	P	T	A	Z	E	M	O	S
A	I	L	U	R	O	D	D	I	S	H	L	Q
T	R	O	L	Y	L	Y	M	O	L	O	F	U
I	O	F	T	W	I	N	T	I	G	R	B	I
N	M	D	R	O	W	Z	E	E	P	S	L	R
I	A	D	R	A	A	K	O	Z	E	E	A	T
N	X	T	A	N	G	E	L	A	Z	A	B	L
O	O	M	A	N	D	E	R	F	A	S	T	E
X	B	U	L	B	A	S	A	U	R	X	E	R

Zoek de 10 Pokémon!

DAGKLAPPER: ZATERDAG 06/08/2016

	DRL	ABSENT IMAGES	SARAH VANHEE	INFOSTAND LEOPOLDPARK	RAND	GRATIS
10-02U	DRL	5 ontworpen posters waarmee vluchtelingen in hun eig taal worden aangesproken	LEOPOLDPARK		RAND	GRATIS
11-19U	DRL	FAMILIEPARK	THEATER FROEFROE E.A.	LEOPOLDPARK	FAMILIEPARK	DIVERS
11-20U	DRL	EXPO HIP HIP FLAVORIA	ALIBI COLLECTIEF	HANGAAR 1	THEATER	GRATIS
11U00	100'	HET HAMILTONCOMPLEX (13+)	HETPALEIS/SONTAG	CC DGP/GROTE POST	THEATER	UV
11U00	30'	POST PRESENT FUTURE (FILM)	RUTH CROSS	CC DGP/KLAS	RAND	GRATIS
11U00	90'	REVUE HIP HIP FLAVORIA	ALIBI COLLECTIEF	HANGAAR 1	THEATER	€12.00
11U00	60'	TAZFUTURE	TAZ	CC DGP/PANORAMA	LITERATUUR	GRATIS
11U00		UIT DE KAST (GEANNULEERD)		VRIJSTAAT 0.	LITERATUUR	
14U00	90'	DATUMLOZE DAGEN	TOM JANSEN	ROYAL ASTRID	THEATER	UV
14U00		UIT DE KAST (GEANNULEERD)		VRIJSTAAT 0.	LITERATUUR	
15U00	80'	CHET	COMPAGNIE CECILIA	LOODS NMBS	THEATER	UV
16-23U	DRL	POST PRESENT FUTURE (INSTALLATIE)	RUTH CROSS	VRIJSTAAT 0.	RAND	GRATIS
16U00	60'	WARMHOUWE	RAMONA VERKERK	CKG KAPOENTJE	THEATER	UV
17U00	120'	PRIVACY (16+)	DE WARME WINKEL/WUNDERBAUM	CC DGP/KLEINE POST	THEATER	UV
18U00	60'	PRIJSUITREIKING	JONG WERK	CC DGP/PANORAMA	RAND	GRATIS
19U30	60'	BODY REVOLUTION/WACHTEN (DOUBLE BILL)	TONEELHUIS/MOUSSEM/MOKHALLAD RASEM	CC DGP/DACTYLO	THEATER	UV
20U00	80'	CHET	COMPAGNIE CECILIA	LOODS NMBS	THEATER	UV
22U00	60'	THE GREAT DOWNHILL JOURNEY ...	JONAS VERMEULEN/BORIS VAN SEVEREN	CC DGP/GROTE POST	THEATER	UV
24U00	75'	L'ORCHESTRE DU CAFÉ PARADIS (SLOTCONCERT)	L'ORCHESTRE DU CAFÉ PARADIS	CC DGP/LOKETTENZAAL	MUZIEK	€10.00
TIP: OP VERTOON VAN EEN TAZ TICKET KAN JE HET SPILLIAERT HUIS BEZOEKEN VOOR 2 EURO IPV 5 EURO.						



'EEN FESTIVAL MOET "TEWEEGGEBRACHT" WORDEN' TAZ 2017: VOORUITBLIKKEN MET DIRK PAUWELS

Op de laatste dag van TAZ worden wij als vanouds gemeen beslopen door gevoelens van weemoed die bij nakend afscheid horen. Geen betere remedie tegen zeeënzucht dan een vooruitblik naar een volgende editie. De *TAZette* praatte met niemand minder dan kersvers TAZ-curator Dirk Pauwels. Een kleine introductie voor wie hem niet zou kennen: Dirk Pauwels is de theatermaker zonder theateropleiding die eind jaren zeventig de betreurde Eric De Volder tegen het lijf liep en zo langs de zijdeur de podiumkunsten binnentrad. Hij was regisseur voor Nieuwpoorttheater, de latere uitvalsbasis van zijn gezelschap Victoria. Als directeur van Victoria produceerde hij voorstellingen van Alain Platel, Arne Sierens en Josse De Pauw. Van 2008 tot 2011 stond hij aan het hoofd van productiehuis CAMPO. Hij drukt me grijnzend op het hart vooral te benadrukken hoe jeugdige, knap en sympathiek hij is. Bij deze.

Wat mogen we verwachten van TAZ#2017?

"Na twintig jaar is er een episode afgesloten. Dat vraagt om een nieuwe manier van werken. De centrale gast wordt vervangen door een curator. Het festival wordt dus niet meer ingevuld door een kunstenaar die zijn eigen leefwereld meebrengt. Dat geeft de vrijheid om een festival echt te bedenken. Er moet evolutie zijn. Het publiek moet voelen dat er iets nieuws is ontstaan zonder dat er iets werd weggegooid. Dat klinkt eigenlijk onmogelijk, maar daar streef ik naar."

Hoe ver sta je met de voorbereidingen?

"Ik heb de tijd genomen om na te denken en de Grundlagen en fundamenteën van het festival dat ik droom uit te tekenen. Een jaar geleden ben ik gestart met lijnen uitzetten en gesprekken voeren. Ik ben nog niet aan het programmeren. Een

festival mag geen catalogus zijn, maar moet teweeggebracht worden door dialoog en ideeën. Uit ontmoetingen moet iets nieuws, moet synergie ontstaan."

Kan je ons al iets concreets vertellen?

"Ik heb zelf jarenlang als creatief en dramatherapeut gewerkt in de psychiatrie. Die achtergrond wil ik meebrengen naar TAZ. Als je een stadsfestival maakt, dan vind ik dat je moet weten in welke stad je dat doet en met wie. Ik heb gesprekken gevoerd met mensen uit heel wat maatschappelijke en sociale organisaties van Oostende: thuis- en daklozenorganisaties, het CAW, enzovoort. Die gesprekken zijn van groot belang voor de verdere uitwerking van het festival, en er volgen er uiteraard nog meer.

Zijn de organisaties waar je mee praat meteen mee met je plannen?

"De mevrouw van het CAW waar ik mee praatte vertelde me dat er nog nooit iemand uit de kunsten naar hen toe was gestapt met de vraag om inhoudelijk mee te denken. Als er al contact is tussen het sociale middenveld en de kunsten, dan is het doorgaans omdat men iemand met het syndroom van Down of een specifieke beperking zoekt voor een bepaald artistiek project. Ik vind het essentieel om me af te vragen wat we voor elkaar kunnen betekenen. Dat betekent niet dat TAZ een sociaal-artistiek project wordt. Alles wat je maakt moet kunst zijn, goed of slecht. Ik wil geen doelgroepenwerking en geen stigmatisering of labeling. We maken geen outsiderkunst. Iedereen is een insider. Verder neem ik als curator uiteraard ook mensen mee die van belang zijn geweest in mijn artistieke leven. En nee, daar plak ik nog geen namen op."

Le nouveau TAZ est arrivé dus?

"TAZ moet open, warm en publieksvriendelijk blijven, maar met nieuwe indicatoren en accenten. Dit festival is uniek in zijn soort. Het is bijvoorbeeld het enige theaterfestival dat mensen die niet tot het reguliere theaterpubliek behoren naar voorstellingen van jong werk of innovatieve performances brengt. Er wordt wel eens gezegd dat theaterfestivals vooral de incrowd aantrekken. Wel, dat is hier niet het geval. De sector is aanwezig, maar niet massaal, en het zijn eigenlijk bijna altijd dezelfde mensen die komen. Daarnaast zie je heel wat nieuw en breed publiek in de voorstellingen. Die openheid is zeldzaam en moeten we bewaken.

"Veel focuspunten blijven, maar krijgen een nieuwe verpakking. Literatuur vormt bijvoorbeeld een belangrijk onderdeel van TAZ. Dat blijft zo. Dit is het enige festival dat zoveel ruimte en aandacht biedt aan literatuur. *Uitgelezen* stopt ermee, dus moeten we nadenken over een nieuwe formule. Wat die formule wordt is nog niet duidelijk. Daarnaast wil ik graag ruimte voor urgente gesprekken, waarin kan doorgepraat worden over belangrijke thema's. Er zijn al veel ideeën, maar ik kan natuurlijk niet alles prijsgeven.

"Ik beschouw het in ieder geval als een enorm cadeau dat ik curator mag zijn van een festival met zo'n mooie geschiedenis en in deze fantastische zandbak mag komen spelen." (BP)



TWINTIG JAAR TAZ IN TIEN SONGS MUZIEKSELECTEUR JAN DUCHEYNE BLIKT TERUG

De TAZette vroeg mij om aan de hand van tien nummers de afgelopen jaren op TAZ in herinnering te brengen. Ik ga dit op heel persoonlijke wijze doen, maar toch trachten rekening te houden met wat de medewerkers en bezoekers van TAZ zouden kunnen hebben onthouden.

#10 *Ni le désert ni la mer Ni le temps et ni le vent*

*Ni la peur de l'ouragan
Pas d'amertume, pas de regret
Ni tes secrets que je présume
Ni la soif et ni la faim
Pas même mon cœur brisé
Ni la haine ni les peines
Ni le diable ni le bon dieu
Aucun mur pas une frontière
Pas une arme ni tes prières
Ni la promesse du néant
Rien ne me retient
Je viens.*

Hij komt niet meer, spijtig genoeg... Al zal hij er voor velen altijd blijven zijn: Wim De Wulf. Deze tekst komt uit het lied 'Je viens', dat voorkwam in zijn *Wulffmann*-voorstellingen. Ik heb het opgezocht. En meteen ben ik onder de indruk, heb ik spijt dat ik het nooit heb gezien. Gisteren zei Luc Muylaert mij heel gemeend dat zonder Wim De Wulf Theater Aan Zee al lang niet meer zou hebben bestaan. Dat Wim er altijd was voor hem. Iemand die niet achteruit ging maar pal bleef staan, naast zijn vriend. Daarom wil ik deze zo ontroerende, mooie tekst opnemen in mijn selectie – een tekst uit een lied dat ik nog nooit heb gehoord. Want hoeveel muziek we ook kennen, alles kennen kun je nooit. Mijn selectie was en is heel persoonlijk. En daarom, mijn oorspronkelijke keuze – die ik als afsluiter toch wil vermelden. Het is hét nummer van de schitterende feesten in het cultuurcafé van de Grote Post, bij de onnavolgbare David: 'Lose Yourself To Dance' van Daft Punk. Het is een nummer waarbij zelfs mensen die niet kunnen dansen, toch nog uit de verf komen, zo merkte mijn kapper, *copain* en dj van vrijdagavond Fred (Cut Me Show) op, toen hij de dansvloer gade sloeg... Tot slot nog enkele eervolle vermeldingen: 'Aan het strand van Oostende' van Louis Neefs, 'The Promise You Made' van Cock Robin... En voor Steven Heene, en bij uitbreiding voor u allen, van Prince: 'I Would Die For U'. Tot straks op de dansvloer, vrienden en vriendinnen. (JD)

CHECK OOK ZEKER DEZE SELECTIE VAN DE MUZIEKSELECTEUR
ONLINE: SPOTIFY-USER: 1196975352 / PLAYLIST:
4Y9LLAMKWYFYI2SFBWCOA

TELEX

Theater Aan Zee, het Filmfestival Oostende, Vrijsstaat O., Mu-zee-um en kleinVerhaal zijn jarig en vieren samen feest. Hiervoor wordt een superlange picknicktafel op de Leopold II-laan geplaatst. Iedereen is morgen/zondag vanaf 11 uur van harte welkom voor een reuze-*potluck*-picknick. Breng je eigen favoriete gerecht mee en kom samen met ons de kaarsjes uitblazen!

Beide sessies van *Uit de Kast* gaan vandaag niet door. De voorstellingen van 11 en 14 uur zijn wegens omstandigheden geannuleerd.

Om 11 uur is er de vertoning van de kortfilm over het project *Post Present Perfect* van de Britse kunstenaar Ruth Cross. De locatie van deze screening is de Klas in cc De Grote Post en niet Vrijsstaat O. zoals hier gisteren werd vermeld.

Vanavond is het zover: de Prijsuitreiking! Wie keert, na tien dagen jong theater en jong muziek, huiswaarts met een prijs? Om 18 uur weten we het. Afspraak in de Panoramazaal, iedereen welkom.

Eén van de 'sfeerbeheerders' is eergisteren Opie geworden van een flinke kleindochter. Dochter Gerty beviel van Méri en het hele team wenst hen een dikke proficiat!

U was, echt waar, weer geweldig dit jaar. Ja, u daar: publiek, productieleiders, logistieke medewerkers, technici, kookploeg, vrijwilligers, onthaalmedewerkers en alle anderen... MERCI en tot ziens op TAZ!

COLOFON

Redactie: Steven Heene, Bieke Purnelle, Matthias Velle, Daan Borloo, Ewoud Vermote, Arno Boey, Phéline Thierens, Lisa Tahon, Anneleen De Leyn, Simon Vandekerckhove

Foto's: Kurt Van der Elst, Basiel Debrock, Inge Baes, Maarten Geukens, Ben van Duin

VU: TARTART VZW, HENDRIK SERRUYSLAAN 18A 8400 OOSTENDE

MANMADE

HEDENDAAGSE KUNST

OVER DE RELATIE TUSSEN MENS EN AARDE

RAVERSYDE ANNO 1465, 11 JUNI – 2 OKTOBER 2016

www.raversyde.be